

II. Forslag til Lov

om

det offentlige Fattigvæsen.

(Forelagt af Indenrigsministeren i Folkethinget den 6te Oktbr. 1874.)

Kapitel I.

Om Forsørgelsespligten.

§ 1.

Det Offentlige er pligtigt til at komme Enhver til Hjælp, forsaavidt og saalænge han ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, dog imod Erstatning af den eller dem, som det ifølge nedenstaaende Regler paahviler at forføre eller understøtte den Paagjældende.

§ 2.

Saalænge Ægtefæltet ikke er endelig ophævet, er Manden pligtigt til at forføre sin Hustru, selv om de ikke leve sammen og uden Hensyn til, om der bestaar Formuefællesskab imellem dem. En lige Forpligtelse paahviler Hustruen til at forføre Manden, saalænge det ægtefæltige Samliv ikke er ophævet ved Separationsbevilling.

§ 3.

Forældre og hver især af dem ere forpligtede til at forføre deres ægte Børn, indtil disse have fyldt det 18de Aar. Samme Forpligtelse, som Forældre saaledes have til at forføre deres ægte Børn, har Moderen mod sine uægte Børn; Faderen er pligtigt til i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler at yde Underholdningsbidrag til sine uægte Børn

§ 4.

Den Pligt til at yde Forførgelse eller Forførgelsesbidrag, som den ene Ægtefælle har overfor dens ægte eller uægte Børn af andre Forbindelser eller overfor dens Stedbørn (§ 5), paahviler, saalænge Ægtefæltet bestaar, begge Ægtefæller som en af dette flydende Forpligtelse.

§ 5.

Udover den i foregaaende Paragraf omhandlede Forførgelsespligt paahviler det

a) den Mand, som gifter sig med en Enke eller en fraskilt Hustru eller en hidtil ugift Kvinde, der har Børn, at forføre hendes i Ægtefæltet indbragte Børn i samme Omfang som hans egne, uagtet Ægtefæltet med Børnenes Moder ophører,